

Szép asszonyok egy gazdag házban

*A TIZEDIK FEJEZET,
amelyben Vu Szung cirkáló hadnagyból
fegyenc, száműzött lesz,
míg a Lótuszpavilonban vigadnak a hölgyek*

Így szól a dal:

*Holdvilág fényes ünnepe,
Ősz első hűvös kés szele,
Lótuszvirág csodás és pompázó szép ideje.
Kart karba öltve jönnek a parkban bájos hölgyek,
Sétálva, ringatózva, s a szív örömmel tele.*

*Virágos ág letörve már,
Porcelán vázában helye.
Más vigadoz, bort szomjazom!
Búmat hadd fojtsam bele!
Karcos szesz, három pohár, a bánat tőle tovaszáll,
Búm elfog újra józanon. Hiába! Nem bírok vele!
A „Sást tapodók” nótájára*

Nem beszélem el, hogyan kísérték be Vu Szungot és a tanúkat a törvény elé, hanem arról szólok, hogy Hszi-men Csing, amint kiugrott a vendéglő ablakán, lemászott a háztetőről, hogy elbújék, egy öreg doktornak, Hu úrnak a házába került. Egy kövér szolgáló épp akkor ment ki a árnyékszékre, s amint leguggolt volna hatalmas hátsó fertályával, meglátta, hogy valaki mászik lefelé a tetőről. Mozdulni se mert ijedtében, csak visítózott, hogy: „Tolvaj! rabló!” Az öreg Hu doktor ijedten szaladt elő a lármára, de megnyugodva állapította meg, hogy Hszi-men Csing az illető.

– Hálisstennek, nagyuram, hogy nem téged fogott meg Vu Szung, hanem mást vert agyon! – lelkendezett. – De már meg is fogták, viszik a törvény elébe, biztosan halálra is ítélik, nyugodtan hazamehetsz, nagyuram, elhárult a baj!

Hszi-men Csing elnézést kért a doktortól, hazament. Otthon elmesélte Aranylótusznak, mi történt. Tapsoltak mindketten örömben, hogy a dolog ilyen véget ért. Az asszony biztatta a férfit, ne sajnálja a pénzt a törvény embereitől, intézzék csak el Vu Szungot, ne szabaduljon! Hszi-men Csing el is küldte bizalmas embereit az illetőkhöz nagy summa ezüstökkel.

Az előljáró, markában Hszi-men Csing ezüstjével, másnap elkezdte a tárgyalást. Ott térdelt előtte sorban az utcafelelős, Vu Szung, a pincér meg a kurtizánok.

– Te Vu Szung! – rivallt a vádlottra az előljáró utálkozó képpel. – Tegnap már itt rágalmaztál egy becsületes embert előttem, hiába intettelek a törvényre többször is, most meg agyonvertél egy ártatlan embert?

– Kegyelmes előljáró! – mondta Vu Szung. – Nekem csak Hszi-men Csinggel van háborúságom, őt kerestem, hogy elpusztítsam, véletlen botlottam ebbe az emberbe. Megdühödtem rá, mert nem mondta meg, hová búj el Hszi-men Csing, s agyon találtam csapni. Kérem uraságod, fogja pártomat, idézze törvénybe Hszi-men Csinget, hogy megtoroltassék bátyám halála, ennek az embernek meg hadd fizessem meg a vérdíját.

– Ostoba beszéd! – förmedt rá az előljáró. – Hogy-hogy nem láttad, hogy poroszlóval van dolgod? Megvolt rá az okod, hogy megöljed, mit kevered bele megint Hszi-men Csinget? Látom, nem vallasz, míg meg nem vernek! – s szólította a poroszlókat, akik lefogták Vu Szungot, s ráverték húszat szaporán, akár a záporosó.

– Szolgálatot tettem én kegyelmességednek, miért nem könyörül rajtam? Ne gyötörtess engem! – kiáltozta Vu Szung.

– Még te szájalsz, hogy kíméljenek, aki tulajdon kezeddel agyonvertél valakit? – lovalta bele magát az előljáró még jobban haragjába, s kiadta a parancsot:

– Tortúrázzátok meg!

Bekötötték Vu Szung kezét az ujszorítóba, megkopogtatták ötvenszer, aztán súlyos kalodát raktak a nyakába, vitték a tömlőcbe. Ismerősök voltak a bíróság tagjai, a börtönőrök is Vu Szunggal, tudták, milyen derék ember, segítettek volna rajta, de hát elfogadták Hszi-men Csing pénzét, nem szólhattak semmit, be volt fogva a szájuk. De mert Vu Szung egyre csak ártatlanságát hajtogatta nap mint nap, nem tehettek mást, mint hogy koholtak egy vádlevelet, aztán a poroszlók a halottkémmel, írkokkal, szomszédokkal kivonultak az Oroszlán utcába, ott megszövegezték a tényálladékokat, miszerint Vu Szung követelése következtében pénzbeli egyenetlenség támadván közöttük, melynek folyományaként részegség okából támadt dühöngésé-

ben összeverekedtek, kézzel ütlegelvén, lábbal rugdosván, az illető lezuhanván halálát lelte, bal oldali bordáin, orcáján, szíve gödrén, monya zacskóján egyaránt kék s veres sérülési nyomok mutatkoztak különbözőképpen. Ezzel visszatértek a hivatalba, ott ezt írásba foglalták, az írást pedig a vádlottal s a tanúkkal együtt elküldték Tungpingfuba, a felettes előljárhoz.

Tungpingfu előljárója, Csen Ven-csao honani származású volt, teljességgel feddhetetlen, tisztakezű hivatalnok. Amint kézhez kapta az írást, elfoglalta menten székét hivatalában, hogy az ügynek végére járjon. Elolvasta a csinghói hatóság vádlevelét, amelyben az állt, hogy Vu Szung, noha rossz néven vette sógornőjének hirtelen férjhez menetelét, Hírharang Li poroszlóval azért verekedett össze, mert az tartozott neki háromszáz rézgarassal, s nem akarta megadni.

– Miért verted agyon ezt a Li poroszlót? – kérdezte az előljáró Vu Szungtól, amint eléje vezették s letérdepeltették. Leborult Vu Szung az előljáró előtt, földhöz verte fejét tisztelete jeleként, s hangos szóval mondta:

– Olyan nekem kegyelmességed előtt megjelennem, mintha a napot pillantanám meg a fényes égen! Elmondanám, ha megengedi kegyelmed!

– Mondjad csak – biztatta az előljáró. Elmondotta erre Vu Szung, hogy történt a dolog valóssággal, s hogy Hszi-men Csing pénze, befolyása juttatta idáig.

– Nem kell tovább mondjad – intett az előljáró –, értem már a dolgot. – Azzal nyomban lefogatta a rabot kísérő hivatalnokot, a vádlevelét egyik aláíróját, s nyomban ráveretett húsz botot:

– Úgy látszik, a ti előljárótok nem elégszik meg tisztével, hanem még kereskedik is a törvénnyel! – förmedt rá. Kihallgatta a tanúkat, majd kiigazította a vádiratot, s ráparancsolt a főbörtönőrrre:

– Ez a Vu Szung meg akarta torolni bátyjának halálát, tévedésből ölte meg Li poroszlót. Becsületes férfiú, nem holmi ártatlanok gyilkosa! A könnyebbik kalodát tegyétek rá, azzal vigyétek a tömlőcbe! – A tanúkat, kísérőket hazabocsátotta további rendelkezésig, s megírta a csinghói előljárónak, hallgassa ki az ügyben az elvetemült Hszi-men Csinget, Aranylótuszt, Vang nénit, Jün öcsköst, Ho halottkémét nyilvános tárgyaláson.

Vu Szungtól közben a tungpingfui tömlőcbe a börtönőrök, mert hogy becsületes ember volt, nem fogadtak el egy rézgarast sem, hanem még ők tartották jól.

Mikor ennek híre Csinghóba megérkezett, Hszi-men Csingnek keze-lába reszketni kezdett ijedében. Csen Ven-csaórol tudta, hogy tisztakezű, becsületes ember, meg nem vesztegetheti, rá nem ijeszthet. Ezért még az éjjel lóhalálában elküldte bizalmas szolgáját, Laj Vangot a keleti fővárosba Csen úrhoz, nászurához levéllel, hogy továbbítaná azt Jang marsallnak. A marsall az államtanács tagja lévén, Caj kancellárhoz fordult a dologgal. A kancellár, minthogy Csingho előljárója a pártfogoltja volt, bizalmas levélben megkérte Csen Ven-csao tungpingfui előljárót, hagyja békén Hszi-men Csinget és Aranylótuszt. Csen Ven-csao ugyanis előzőleg a legfelső törvényszéknél szolgált, Caj kancellárnál tett vizsgájával került jelenlegi helyére, le volt neki kötelezve, nem tagadhatta meg kérését, s tudta, milyen nagy befolyása van az udvarnál Jang marsallnak. Így csak annyit tehetett, hogy kérte, ne kelljen Vu Szungot halálra ítélnie, hanem kapjon negyven botot, és száműzessék megbélyegezve kétezer mérföldre, a mengcsoui határvidék katonai fegyenctelepére, a többi résztvevő dolgát pedig ne firtassák tovább, Vu Ta teste elenyészvén. Javaslatát jóváhagyták, ő pedig végrehajtotta.

Elíndult Vu Szung Tungpingfuból két fogdmeget kíséretében először Csinghóba. Ott pénzzé tette mindenét, a pénzt átadta a kísérő fogdmegeknek útiköltségre, az árván maradt Jing-et pedig rábízta balfelöli szomszédjára, Jao úrra, mondván:

– Nem feledkezem meg rólad, s ha hazajutok egyszer a császár kegyelméből, meghálálom neked.

Azt már nem beszélem el, hogyan kísérte ki a szomszédság, meg a város népe jó darabon Vu Szungot száműzetésbe vivő útján, hogyan látták el bőkezűen pénzzel, útravalóval. Arról szólok, hogy Hszi-men Csingnek, mikor hírét vette, nagy kő gördült le szívéből, úgy érezte magát, mintha egy kelevényt vágtak volna ki belőle. Szolgáival, Laj Vanggal, Laj Paóval, Laj Hszinggel kitakarítottatta, rendbe szedette a Lótuszpavilont a kert végében, feldíszítette szőnyegekkkel, paravánokkal, muzsikásokat rendelt oda, aztán meghívta Holdasszonyt meg a többi asszonyát oda mulatni, vigadni. Lám,

Aranymedencék fűszeres füstje szállt, Porcelán vázákban pompázott virág. Csodás csecsebecsek heverték szerteszét, A függőnynek igazgyöngy adta minden szemét. Hegyikristály tálban halomban tűzveres datolya, Zamatos körte, zöld jádeserlegben nektár kristályos harmata. Sárkány sült mája, fönix pirított zúzaja, Ezreket érő árú falatokért nyúl az evőpálca a tálba! Fekete pácolt medvetalp, teve biborszín patája, Csúszik rá a bor, s még aztán is emlékszünk illatára! Porrá tört fönixtea főzete, Fehér jádecsészében száll habja fehéren, Mámoritó ital árasztja aranykorsóból illatát! Dús, mint legendás, régi lakomák, Miknek híre szállt évezredekén át.

A főhelyen Holdasszony foglalt helyet, mellette rang szerint a többi, mellettük, mögöttük szolgálók. A vigasság közben, ahogy a csészek körbejártak, Taj An egyszer csak odakísért a házigazda elé egy inast meg egy fiatalka szolgálót körbenyírt hajjal, élénk, értelmes tekintettel. Két ládikát hoztak magukkal, s leborulván Hszi-men Csing és Holdasszony előtt, elmondták, hogy a szomszéd Hua úr felesége küldött velük ajándékot Hszi-men Csing nagyasszonyának. Az egyikben aranyos színű, udvari módra sült, borsos, sós sütemény volt, a másikkól frissen vágott hajtűvirágok kerültek elő.

– Mit fáradozhatott ezzel asszonyotok! – hálálkodott Holdasszony az ajándékhozóknak, gyönyörködve a virágokban, majd megkínálta őket süteménnyel, a leánykát megajándékozta egy keszkenővel, az inast száz rézgarassal.

– Nagyon köszönöm asszonyotok kedvességét, figyelmét! – fordult hozzájuk, majd megkérdezte a nevüket. A kislányt Hsziu-csunnak, Tavaszhímének hívták, az inast Tien-fúnak, Égi Boldogságnak. Elbocsátva őket, Holdasszony Hszi-men Csinghez fordult:

– Hua úr felesége olyan kedves hozzánk, mindig küldözget ajándékokat, én meg még nem viszonztam neki semmivel!

– Még két éve sincs, hogy Hua öcsém házába vette – mondta Hszi-men Csing. – Ő is azt mondja, igen jó természetű. Persze, különben hogy is lennének ilyen helyes kis szolgálói?

– Találkoztam már vele annakidején a nagybácsi, a főherélt úr temetésén. Filigrán termetű, kerek arcú, vékonyan ívelt szemöldökű, világos bőrű és nyájas természetű. Fialat még, huszonhárom-huszonnégy évesnél nem több.

– Te nem is tudod – magyarázta a férje –, hogy eredetileg Liang úrnak, Tamingfu helytartójának volt az ágyasa, a második házasságába Hua úrnak meglehetősen sok pénzt is hozott.

– Hogy szégyenben ne maradjunk – fejezte be a témát Holdasszony –, holnap én is küldök ajándékot neki.

Tudd meg, tisztelt olvasó: Hua Ce-hszü felesége, Li asszony az első hónap tizenötödikén született, s mert szülei akkor épp egy pár halas porcelán vázát kaptak ajándékba, a Porcelán Nővéreket nevet kapták. Először Liang úrnak, Tamingfu helytartójának lett az ágyasa. Liang úr Caj

Csing kancellárnak volt a veje, s a felesége felettebb féltékeny természet volt, számos ágyast és szolgát veretett agyon, és temettetett el a kertjük végében, Porcelán asszony ezért kint lakott a könyvtárszoba mellett, s vele volt egy idősebb szolgáló, aki vigyázott rá. A Kormányzati Békesség harmadik éve újévének éjjelén Liang úr és nagyasszonya az Azúr Felhők Palotájában tartózkodtak, mikor Fekete Forgósziel Li Kuj legyilkolta az egész családot, a megmaradtak pedig szétszóródtak. Porcelán asszony ekkor szolgálojával, száz nagy, a nyugati tengerekből származó gyönggyel és egy két liang súlyú, páros, fekete drágakövel a keleti fővárosba menekült rokonokhoz. Hua főheréltet a császár történetesen épp ekkor nevezte ki Kuangnan tartomány helytartójává, unokaöccse és örököse, Hua Ce-hszü pedig még nőtlen volt, ezért az utódlás biztosítására feleséget kellett neki szerezni, s a házasságszerzők Porcelánt ajánlották nagyasszonyának. A főherélt úr őket is magával vitte állomáshelyére, több mint fél évet voltak ott, de akkor az öregúr megbetegedett, és leköszönvén hivataláról szülőföldjére, Csinghóba vonult vissza. Nem sokkal ezután meghalt, minden vagyona Hua Ce-hszü kezére került, ő pedig igen életvidám férfiú lévén nap mint nap csak a bordélyokat járta. Ott ismerkedett össze Hszi-men Csinggel, akinek aztán tizedmagával testvériséget esküdött.

Hszi-men Csing mulatozott még egy darabig asszonyaival a Lótuszpavilonban, estére aztán a társaság szétszéledt. Hszi-men Csing Aranylótuszhoz ment. Feltűzelve a szesztől mindjárt szerelmeskedni akart vele. Az asszony füstölőt gyújtott, ágyat vetett, levetkeztek, lefeküdtek egymás mellé. A férfi azonban nem a felhő-eső játékot akarta játszani vele, hanem tudván, hogy az asszony kiváló fuvolajátékos, felült a kék selyemfüggönyös ágyban, az asszonyt négykézláb maga elé állította, hogy az elébb két kezével gyengéden cirógassa, majd szájába vegye a micsodáját, hol benyelve, hol kiengedve. A férfi fölébe hajolva gyönyörködött csodálatos művészetében. Sokáig hangzottak a cuppanások, egyre nagyobb gyönyörűséget okozva. Hszi-men Csing egyszer csak sólt Szilvavirágnak, hozzon teát. Aranylótusz restellkedve összehúzta az ágy függönyét.

– Ugyan mit szégyelled magad? – nevetett Hszi-men Csing: – Hua szomszéd házánál két szolgáló van. Amelyik itt járt, az a fiatalabbik, az idősebbik meg olyan korú lehet, mint Szilvavirág –, és Hua öcsém magáévá tette, miközben a felesége nézte őket az ajtóból, mert olyan asszony az! – fűzte a szót tovább nagy élvezettel. – Ki gondolná Hua öcsémről is, hogy ifjú ember letére ilyeneket művel odahaza?

– Agyafürt csirkefogó vagy te! – meredt rá az asszony. – Még ahhoz sincs kedvem, hogy leszidjalak. Ha erre a kiscselétre fáj a fogad, nosza, vigyed, de mit jössz itt nekem a szomszédasszonnyal példálózni? Én különben sem vagyok olyanféle, ez a lány meg nem az én szolgáloim! Holnap el is megyek szomszédolni, élhetsz az alkalommal, tiéd lesz a ház, aztán hívd be, fektesd le.

– Édes lányom! – kiáltott fel Hszi-men Csing túlárado örömeiben. – Még jobban szeretlek, hogy ilyen megértő vagy!

Hogy a két szerető megint így egymásra talált, a végtelenségig fokozta gyönyörűségüket. Folytatódott a fuvolajáték, mígnem kimerülten, egymás nyakát átkarolva, combjukkal egymáshoz simulva elszunnyadtak. Mert így van ez:

Ha meg akarja lepni szerelmét a lány, Játsszék szorgosan a bíborfuvolán.

Dal is van róla bizonyosságul, „A nyugati folyó holdja” nótájára:

*Ágyfüggöny illata pézsma, orchidea,
Szóal a fuvola szép asszony ajakán.
Márványtete halaványan sejlík át fátyolán,
Mennybe röpit, szertezúz engem e tündérleány.
Fehér kezecskéje cirógat becézve,
Mindketten meghalunk ezen az éjszakán.
És mégis kérlek, sürgetlek téged:
Tudod te is: szép lassan játssz még egyet a fuvolán!*

Másnap Aranylótusz valóban átment látogatóba Fehérvállúhoz, nála töltötte az egész napot. Hszi-men Csing behívhatta magához Szilvavirágot, hogy kedvét töltse rajta. Aranylótusz ettől kezdve mindenféleképpen pártolta a kislányt, felmentette a konyhai munka alól, csak az ágyvetés, teafőzés, a ruhák rendben tartása lett a dolga, a lábát is elkötötte kicsire. Szilvavirág erősen különbözött Öszirózsától, eszes lányka volt, s kedvét lelta a hancúrozásokban, kiváló társnak bizonyult, és nem is volt csúnya. Hszi-men Csing nagyon megkedvelte. Öszirózsa butácska lány volt, eléggé ügyetlen is, úgy hogy Aranylótusz sokszor megverte. Így van ez:

*A kopott ruhás veréb és a kecses fecskénép
Csivitel és csiripel, együtt szálldos szerteszét.
Am e más-más madarak, noha együtt szállanak,
Nincs egyenlőség közöttük, nem is lehet semmiképp.*

Csongor Barnabás fordítása